

Erland Erlandsen

7. oktober kl. 18:51

Lorensberg!

For nogen dage siden havde Kjeld W. Jensen et indlæg i Læsø Rødder med et billede af en ponyvogn (er vist den rigtige betegnelse) foran en bygning, som var ukendt.

I kommentarerne forekommer navnene på bygningerne Kiltgård og Lorensberg.

Da jeg kender begge steder ganske godt, blandede jeg mig i debatten, det udviklede sig til at jeg fik en forespørgsel på messenger om jeg havde et billede af Lorensberg, så jeg måtte en tur i gemmerne og fandt bl. a. disse to. Begge taget fra mit barndomshjem Hyldebuskgård.

Det første viser min mor med kaffekanden, min far med ryggen til, den anden dame er fars yngste bror Leos kone Vera, de kom ofte på ferie hos os, og var bosiddende i København

Tiden er omkring 1935.

På afstand har vi Lorensberg med sin ruin, og det er Laura og Frederik Strøm, der ejer huset. De boede selv i østre ende, (op mod ruinen), i vestre ende boede en gammel mand Søren Andersen sammen med sin datter Nielssigne. Hun var ikke helt normal, vi sagde den gang (lidt skør) undskyld sprogbruget. Jeg husker dem tydeligt, fik altid slik når vi kom forbi.

Frederik Strøm var fisker, og cyklede hver nat, somme tider forgæves hvis der ikke var fiskevejr, til Vesterø Havn og tilbage hen under aften, ofte med fisk til bordet på bagagebæren.

Han døde i 1971, 81 år gammel, og Fru Strøm døde i 1982, 86 år gammel.

Laura og Frederik Strøm havde 8 børn, den første er født i 1923 og den yngste 1939.

En af børnene var lige gammel med mig, han var evnesvag og havde ikke noget egentlig sprog. Bag huset var der en grusbakke, og her opholdt han sig meget af tiden og morede sig med at grave huller i bakken, han kunne ind imellem være lidt aggressiv, og jeg kan huske, at jeg var bange for ham. på et tidspunkt blev det for meget for familien, han havde fået fat i en køkkenkniv og skar en flænge i sin mors ansigt, et år, hun bar på resten af sit liv.

Frederik Strøm måtte rejse til Vodskov og afleverer ham på anstalten der, og herefter kunne Strøm besøge ham engang imellem, men efterhånden genkendte han ikke sin far mere.

Jeg skriver dette for at fortælle, hvilke tragedier en familie den gang kunne blive udsat for, i dag bliver der taget helt anderledes hånd om den slags.

Jeg kom ofte i hjemmet, fordi jeg legede med hans storesøster og hans lillebror, vi måtte ikke lege i ruinen, der var fare for, at noget kunne falde ned, jeg mener den er revet ned omkring 1945, syndes at huske nedrivningen. Derefter stod soklen tilbage i

adskillige år, vej fjernet 1 1950 - 55.

Det andet billede viser fire generationer, igen fra mit hjem, min bedstefar L. P. Olsen, min mor, min storesøster og hendes lille dreng, født 1956, så billedet er fra 1956, her er ruinen væk, og der er kommet nye vinduer i Lorensberg, en af Strøms sønner Kurt var udlært tømmersk, og gjorde meget ved hjemmet, og da han giftede sig flyttede de ind i lejligheden i vestre ende af huset.

Ja det blev til meget mere end et par billeder fra Lorensberg, men jeg vil slutte mit indlæg med en anden historie om familien Strøm, for det syntes jeg de fortjener.

Da vores gård brændte ned i 1949 stod vi uden tag over hovedet, hvem kom omgående, det gjorde nabofamilien Strøm.

De indbød os til at bo hos dem, medens vi byggede gården op igen. Den gang var der ikke noget der hed genhusning på forsikringerne.

Lorensberg havde 2 familier boende, vi kom med 4 personer, far, mor, lillesøster og jeg.

Strøms havde et soveværelse, far, mor og lillesøster 3 år fik en stue til soveværelse, deres yngste søn var jo stadig barn og havde et værelse på loftet, der boede jeg sammen med ham, nu var der kun en stue tilbage, med alle Strøms møbler, den kunne vi alle benytte.

Køkken og bryggers var ligeledes fælles.

Aldrig på noget tidspunkt oplevede nogen af os, at vi kom i vejen, en enestående gæstfrihed i en for os, meget vanskelig periode.

-